

בית משפט השלום בירושלים

17 מאי 2010

ת"א 1644-06 פלוני נ' הכשרת הישוב- חב' לביטוח בע"מ

בפני כב' השופטת יעל ייטב

תובעים

1. פלוני

2. נ. ר.

3. ב. ד.

4. י. ד.

כולם ע"י ב"כ עוה"ד דורון גנסינ

נגד

נתבעת

הכשרת הישוב- חב' לביטוח בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד משה זילברברג**פסק דין****מבוא**

1. התובע 1, יליד 26.03.63, נפגע, בהיותו נהג משאית, בתאונת דרכים קשה שאירעה ביום 21.09.05. בתאונה סבל התובע מחבלות רב מערכתיות, כגון: חבלת ראש קשה עם קנטוזיה מוחית, שבר גולגלתי דחוס באזור טמפורופיטלי ימני, נזק בענף מצחי של העצב הטרגמינלי הימני, וכן נזקים אורטופדיים. בעקבות התאונה נותרו לתובע נכויות נפשיות וקוגניטיביות, לצד נכויות אורטופדיות. התאונה עצמה הוכרה כתאונת עבודה.

2. לאור מצבו של התובע 1, הוא הוכרז כחסוי, בהחלטת בית המשפט לענייני משפחה בירושלים בתמ"ש 12291/08, והתובעים 2 ו-4, מונו לשמש כאפוטרופוסיו.

3. הנתבעת הינה מבטחת הרכב, והיא אינה חולקת על חבותה לשאת בנוקי גוף שנגרמו לתובע בתאונת הדרכים, וזאת בהתאם להוראות סעיף לחוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, התשל"ה-1975, (להלן: "חוק הפיצויים"), לפיכך, הסוגיה היחידה הטעונה הכרעה הינה שאלת נזקיו של התובע, ושאלת נזקי אחיו כמיטיבים.

הנכות הרפואית

4. אין בין הצדדים מחלוקת על כך שנכותו הרפואית של התובע, נקבעה על פי דין, כאמור בסעיף 6 לחוק הפיצויים.
5. הועדה הרפואית של המוסד לביטוח לאומי קבעה לתובע נכות רפואית משוקללת בשיעור של 57%, בהתאם לשיעורי הנכות כדלהלן:
- 15% בגין דפקט גולגולתי הסגור פלסטית, לפי ס' 36(ד) מופנה לס' 36(2)(ד)(I) לתוספת **לתקנות ביטוח לאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), תשט"ז-1956** (להלן: "התקנות");
 - 10% בגין נזק בענף המצחי של העצב הטריגמנלי הימני, לפי ס' 22(5)(א)(I) לתקנות;
 - 30% נכות פסיכיאטרית, לפי ס' 34(ד) לתקנות;
 - 20% נכות אורטופדית בגין פציעה בעמוד שדרה, לפי ס' 37(7)(ב) לתקנות.
6. בשים לב למצבו של התובע, קבעה הוועדה שיש ליישם את הוראות תקנה 15 לתקנות במלואה.

הנכות התפקודית ושעור הגריעה מכושר ההשתכרות

7. הצדדים נחלקו ביניהם בשאלת שיעור הנכות התפקודית שנתרה לתובע, ובשאלת שיעור הגריעה מכושר השתכרותו.
8. לטענת התובעים, יש לקבוע שיעור נכותו התפקודית של התובע 1 הינו בשיעור של 100%, שכן כל ניסיונות התעסוקה והשיקום שעשה התובע מאז התאונה כשלו. לחילופין טענו שיש לקבוע את דרגת הנכות התפקודית בשיעור הנכות הכוללת שנקבעה בוועדות המוסד לביטוח לאומי, לאחר יישום תקנה 15 במלואה, היינו- 86%.
9. לעומת זאת טענה הנתבעת בסיכומיה, כי שיעור הפגיעה בכושר השתכרותו של התובע אינו עולה על 30%, בהתאם לשיעור נכותו הרפואית בתחום הנפשי, וכי לשאר הנכויות הרפואיות אין כל משמעות תפקודית. לכל היותר, כך טענה הנתבעת, ניתן לצרף לנכות האמורה גם את הנכות האורטופדית, ולקבוע שיעור הנכות התפקודית

מסתכם ל-44%. עוד טענה הנתבעת כי התובע לא עשה כל ניסיון לחפש עבודה או להשתקם, ולפיכך, לא עמד בחובת הקטנת הנזק המוטלת עליו.

10. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים וראיותיהם, מצאתי שיש לקבוע שהתובע איבד את כושר עבודתו לחלוטין, ועל כן יש לקבוע ששיעור נכותו התפקודית, כמו גם שיעור הגריעה מכושר השתכרותו, מסתכמים לשיעור של 100%.

11. נכותו התפקודית של התובע באה לידי ביטוי בראש ובראשונה בכך שמאז תאונת הדרכים לא עלה בידי לשוב לעבודה, ואולם, כפי שיפורט להלן, היא באה לידי ביטוי גם בשאר מישורי התפקוד יומיומי, לרבות חיי משפחה, והעובדה שהתובע הוכרז כחסוי ואחיו מונו כאפוטרופסיו.

12. על פי האמור בתצהיר עדות ראשית של התובע, עובר לתאונת הדרכים עבד התובע כנהג משאית אצל קבלני עפר שונים. במקביל הפעיל את משק הוריו ז"ל, וכן לול לגידול עופות.

13. בעוד שעל פי תיאורו של התובע, עובר לתאונה הוא היה עצמאי לחלוטין, חל שינוי מהותי במצבו לאחר התאונה: הוא אינו יכול להתרכז, להשיב על שאלות פשוטות, לתקשר עם אנשים, לערוך סידורים. מאז התאונה הוא חסר סבלנות ועל כן אין באפשרותו לעבוד. סדר יומו אינו קבוע, הוא אינו ישן טוב, וסובל מייאוש.

14. ניתן היה להתרשם במהלך עדותו של התובע ממצבו הכללי, ומכך שהוא שרוי בדיכאון.

15. בתצהיר עדות ראשית שהגיש אחיו של התובע, מר ב. ד., פורט שלאחר שהוריהם של האחים נהרגו בתאונת דרכים, לקח על עצמו התובע לטפל במשק החקלאי שלהם, עיבד את שטחי הפלחה, עבד על הטרקטור, וטיפל בעופות. עיקר עיסוקו בשנתיים שלוש לאחר שההורים נהרגו, היה במשק שהותירו.

16. בהדרגה, ולאחר שלא מצא פרנסה בעבודתו בחקלאות, נשאר התובע רק עם הלול, ובמקביל החל לעבוד כנהג משאית, מקצוע שאותו רכש במהלך שירותו הצבאי.

17. האח תיאר בתצהירו את התובע כאדם שהיה בעל מוסר עבודה גבוה, עבד אין ספור שעות, לא פחות מ- 12 שעות בעבודה על המשאית. מרבית השנים היה מפרנס יחיד של המשפחה.

18. בעקבות התאונה, הצהיר האח בתצהיר עדות ראשית, נלקח מהתובע רישיונו לנהוג על משאית. לאחר התאונה ניסה למצוא לתובע עבודה בהתנדבות, בגן הציבורי במושב, ואולם לאחר כמה שעות לא היה בכוחו של התובע המשיך לעבוד.

19. אחיו של התובע, מר י. ד., הצהיר בתצהיר עדות ראשית, שבשנים 1997 עד 2002 התגורר בבית הסמוך לביתו של התובע, וראה אותו במו עיניו עובד משעות הבקר המוקדמות, עד שעות החשיכה.

20. לאחר התאונה ניסו האחים לשקם את התובע בדרכים שונות, ואולם לבסוף קיבלו מכתב מהפסיכיאטרית, לפיו התובע אינו כשיר לשיקום. כן נקבע שאין באפשרותו של התובע לעבוד עבודה מוגנת ופשוטה במסגרת מועדון ה"משקם", המיועד לפגועי נפש ולבעלי נכות.

21. מטעם התובע העיד גם מר מיכאל הרצל. במהלך חקירה ראשית העיד העד על כך שעובר לתאונה עבד אצלו התובע כנהג משאית לסירוגין, במשך מספר שנים. ההפסקות בעבודה נעשו כיון שלתובע היו קשיים כלכליים, והוא ביקש לפדות מעת לעת את פיצויי הפיטורים.

22. על פי עדותו של העד, הוא העסיק במקביל כ- 15 נהגי משאית. התובע מוכר לו כבעל ידע מקצועי בנהיגת משאית, הגון, ישר ומסור. יום העבודה החל בממוצע בשעה 06:30, והסתיים בממוצע ב- 17:00. במסגרת עבודתו נשלח התובע על פי סידור עבודה לאתרים שונים, כגון אריאל, מעלה אדומים, וירושלים. את התובע דירג העד כאחד משלושת הנהגים המובילים.

23. אשר לשכרו של התובע, העיד העד ששילם לתובע 5,000 ₪ נטו.

24. התובע הפסיק את עבודתו אצל העד, לאחר ששותף לשעבר של העד ביקש לרכוש מהעד משאית, והתנה את הרכישה בכך שהתובע יעבור לעבוד עמו. ככל הידוע לו היה

המעסיק החדש מוכן להעלות את שכרו של התובע בכ- 50%. כיון שהתובע היה זקוק לכסף, הוא עבר לעבוד אצל המעסיק החדש, וקיבל מאת העד פיצויי פיטורים.

25. עד נוסף מטעם התובע, מר גדעון זמורה, העיד על כך שהכיר את התובע כנהג משאית בערך משנת 1991. כיון שהשתלם לו יותר לרכוש את המשאית מאשר לשכור אותה, עבור תשלום יומי, רכש את המשאית שעליה עבד התובע והחל להעסיקו. העד פירט שרצה בתובע כיון שהוא עבד מצוין, וכך החל התובע לעבוד אצלו, כחודש וחצי לפני התאונה.

26. לאחר התאונה, העיד העד, רצה להשיב את התובע לעבודה, ואולם התובע סבל מאוד ולא היה באפשרותו לשוב לעבודה.

27. בחקירה נגדית השיב שהתובע עבד עבורו גם בעבר, כעובד של אדם אחר, על משאית של אדם אחר.

28. על פי עדותו של העד, עמד שכרו של התובע על סכום של 8,500 ₪ נטו, כפי שניתן ללמוד מת/2.

29. עולה מהעדויות אפוא, שעובר לתאונת הדרכים היה התובע עובד חרוץ ומוערך על ידי מעבידיו. מאז תאונת הדרכים אין באפשרותו של התובע לעבוד, וזאת בשל שילוב נכויותיו. לא זו אף זו, אין באפשרותו אף להתנדב ולבצע עבודות קלות במסגרת ה"משקם".

30. כזכור מדובר בשילוב של נכויות נפשיות וקוגניטיביות, ביחד עם נכויות אורטופדיות. יתכן שחלק מהנכויות הרפואיות, אילו היו עומדות בפני עצמן, לא היו מצדיקות קביעת נכות תפקודית או קביעת גריעה מכושר ההשתכרות, בשיעור ניכר. ואולם במקרה שלפנינו, צירוף הנכויות משפיע על משקלן הסגולי של הנכויות, ויש לייחס להן משקל רב יותר.

31. מצבו הרפואי של התובע משפיע כאמור, שהן על חייו האישיים, והן על כושר השתכרותו. לאחר תאונת הדרכים התגרש התובע מאשתו, אף הוכרז כפסול דין, ואחיו מונו כאפוטרופסים לגופו ולרכושו. התובע מתקשה להתגורר בגפו, ונעזר באחיו עזרה מסיבית בחיי היום יום.

32. לא מצאתי שיש לקבל את טענת הנתבעת לפיה הליך הכרזתו של התובע כפסול דין נעשה רק לצרכי ההליך שבפני, או כי היה על התובע לנקוט בהליך שיקום ממנו נמנע. תיק המל"ל בנושא השיקום לא הונח בפני, בשל התנגדות הנתבעת. יחד עם זאת, ניתן ללמוד מעיון בתמ"ש 12291/08 שהחלטה על מינוי אפוטרופסים לגוף ולרכוש הייתה מבוססת על מצבו של התובע, והסתמכה על חוות דעת של הפסיכיאטרים המטפלים, וכן על חוות דעת של שירות הרווחה.

33. כפי שנקבע בפסיקה, נכויות קוגניטיביות ופסיכיאטריות כבדות עלולות להשפיע השפעה ניכרת על שיעור הגריעה מכושר ההשתכרות. לעיתים קיימת גריעה מלאה של כושר ההשתכרות, אף שהנכות הרפואית המשוקללת שנקבעה לניזוק הינה נמוכה יותר. עמד על כך כב' המשנה לנשיאה א' ריבלין, בע"א 851/05 **נעמה ברנר ואח' נ' עופר אביטל**, מיום 8.7.07.

34. באותו עניין קבע בית המשפט – " אין ספק שסימנים כאלה ואחרים של תפקוד נורמטיבי אצל אדם פגוע-נפש אינם בהכרח מעידים על היעדרה של נכות תפקודית או על יכולת ממשית להשתלב לאורך זמן במסגרת של עבודה". בית המשפט אישר באותו עניין את קביעת בית המשפט המחוזי, לפיה אף ששיעור הנכות הרפואית של התובעת עומד על 63.5% בלבד, מסתכם שיעור נכותה התפקודי ל- 100%.

35. נוכח מצבו הכולל של התובע אשר בא לידי ביטוי בטיבה והיקפה של נכותו הרפואית; העובדה שמאז תאונת הדרכים לא שב התובע לעבודתו או לעבודה כלשהי; ניסיונות השיקום שנעשו לתובע לא צלחו; מונה לתובע אפוטרופוס לגוף ולרכוש; חלה ההחמרה במצבו, כפי שניתן להתרשם ממסמכי המל"ל ומכך שהוא נאלץ להתאשפז מאז התאונה בבית חולים פסיכיאטרי; נוכח כל אלו יש לטעמי לקבוע ששיעור הגריעה מכושר השתכרותו של התובע עומד על 100%.

36. מעבר לדרוש אציין שאין בענייננו טעם לקביעה של שיעור גריעה נמוך מ- 100%, כגון 86% או 90%, שכן מצאתי על סמך הראיות שהובאו בפני, שלא נותר לתובע כל כושר השתכרות, אף לא בשיעור של 10%, כיון שאין באפשרותו של התובע לעבוד ולהתפרנס כלל.

נזקים

נזק לא ממוני

37. בשים לב לנכותו של התובע, לטיפולים הרבים שעבר, תהליך שיקומו, וכן לכך שאושפז למשך 26 ימים, ובהתאם להסכמת הצדדים, אני פוסקת לתובע בגין ראש נזק זה סכום של **104,000** ₪ במעוגל.

הפסדי השתכרות

38. כפי שפורט לעיל, עובר לתאונה עבד התובע כנהג משאית. התובעים טענו שיש לחשב את בסיס שכרו של התובע בהסתמך על שכרו החודשי בחודש ספטמבר 2005, החודש שקדם לתאונה. בנוסף הפנו התובעים לכך שחישוב הגמלה, כפי שנעשה על ידי המוסד לביטוח לאומי, המסתמך על הכנסה רבע שנתית ברבעון שקדם לתאונה, מעיד על כך שהשכר החודשי עמד על 11,646 ₪. התובעים הוסיפו בחישובם תוספת של 12.5% לבסיס השכר, בגין זכויות סוציאליות ונלוות, זאת בהתאם להלכת ע"א **2235/96 כלל נ' שואמרה**, כך שלשיטתם יש לקבוע שבסיס השכר הינו 11,984 ₪.

39. לעומת זאת, טענה הנתבעת, כי התובע עבד אצל מעבידו האחרון, מר גדעון זמורה, במשך חודש אחד בלבד, בשכר של 9,504 ₪ לאחר ניכוי מס הכנסה, וכי קודם לכן הוא הועסק במשך שנים רבות על ידי מר מיכאל הרצל, בשכר של 5,000 ₪ לאחר ניכוי מס הכנסה.

40. לאחר ששקלתי את עמדות הצדדים בנושא זה, מצאתי שיש לקבוע את בסיס השכר על פי שכרו האחרון של התובע, המשקף את פוטנציאל השתכרותו, שכן אלמלא תאונת הדרכים היה ממשיך להשתכר את השכר האמור. לפיכך אני קובעת שבסיס השכר של התובע הינו 10,600 ₪ בקירוב, ולאחר שערך להיום.

הפסד הכנסה בעבר

41. בשים לב לבסיס השכר, לשיעור הגריעה מכושר ההשתכרות, לעובדה שהתובע לא עבד מאז תאונת הדרכים, אני קובעת לתובע פיצוי של **572,000** ₪ בראש נזק זה, כערכם היום.

הגריעה מכושר ההשתכרות

42. אשר לשיעור הגריעה מכושר ההשתכרות, בשים לב לטיבה של הנכות, שיעור הגריעה מכושר ההשתכרות שנקבע, ובסיס השכר, הפיצוי על פי תחשיב אקטוארי מלא עד הגיעו של התובע לגיל 67, הינו 1,920,000 ₪.

הפסד פנסיה

43. התובע עתר לפיצוי בסכום של 422,405 ₪, בשל הפסד הפנסיה שהיה עשוי לקבל בהגיעו לגיל 67.

44. על פי חישובה של הנתבעת, זכאי התובע לכל היותר לפיצוי של 69,000 ₪ בראש נזק זה.

45. בהנחה שהתובע היה זכאי להפקדות לקצבה במועד התאונה, היה באפשרותו לצבור לכל היותר זכאות בגובה של 50% משכרו. על פי חישוב זה, ובהפחתת חלקו של התובע בהפקדות לחסכון הפנסיוני, אני פוסקת לתובע סכום של 200,000 ₪ במעוגל.

עזרת הזולת ותביעת המיטיבים

46. לאור מצבו הרפואי והתפקודי של התובע, התייחסו הצדדים באריכות לסוגית הפיצוי בגין עזרת הזולת ותביעת המיטיבים.

47. עולה מהעדויות שהובאו בפני שבמהלך השנים שחלפו מאז התאונה חלה החמרה במצבו של התובע. אחיו של התובע העידו באריכות על העזרה והסיוע שהם מגישים לתובע בחיי היום-יום. האחים העידו על כך שבשל מצבו מתקשה התובע לטפל במטלות יומיומיות וכי מאז התאונה הם עוזרים לו בכך. כזכור, תובעים 2 ו- 4 מונו כאפורופסיו.

48. אחותו של התובע, גב' ו. ר., פירטה בתצהיר עדות ראשית שבמשך כ- 8 חודשים לאחר ששותרר מאשפוז, התגורר התובע בדירתה. כן העידה שמספר חודשים לפני עריכת תצהירה (ביום 13.11.08), שכרו אחיו של התובע דירה עבורו, הנמצאת סמוך לביתה, ואולם התובע בחר לישון בדירה השכורה ובדירתה לסירוגין. העדה פירטה בתצהיר עדות ראשית, שהיא מכינה את ארוחותיו של התובע ומגישה לו אותן, שכן היא חוששת לאפשר לתובע להדליק את הגז או לחמם את ארוחותיו בעצמו.

49. במהלך עדותה בפני, פירטה העדה שמאז שנערך תצהירה חל שינוי במצבו של התובע. לאחר חודשים ספורים בדירה שנשכרה עבורו, עזב התובע את הדירה ושב להתגורר בדירתה. העדה הסבירה במהלך עדותה שהדירה אשר נשכרה עבורו נועדה למנוע הכבדה על בני משפחתה, בעיקר על בנה בן ה-16, אשר נאלץ לישון עם התובע בחדר אחד. ואולם, כאמור, בתום תקופת הסתגלות קצרה, שב התובע להתגורר עמה.

50. לא למותר לשוב ולציין שלאחרונה הוכרו התובע כחסוי, והעדה היא אחת מהאפוטרופסים שמונו לו.

51. אף שנכות פסיכיאטרית או קוגניטיבית גבוהה אינה מעידה בהכרח על צורך בעזרה מסיבית של בני משפחה, מצאתי שהוכח שבמקרה זה חורגת עזרת בני המשפחה מחובתם המוסרית. ראוי לזכור שלצד נכות פסיכיאטרית וקוגניטיבית קשה, קיימת גם נכות אורטופדית בשיעור של 20%.

52. בא כוחם של התובעים טען בסיכומיו שיש לפסוק לתובע בראש נזק זה סכום של 200,000 ₪, לעבר, וסכום של 391,644 ₪ לעתיד. כן טען שיש לפסוק בנפרד גם פיצוי לתובעים האחרים, כמיטיבים, בסכום של 11,628 ₪ לעבר ו- 245,157 ₪ לעתיד, בהתאם לתקנות הכשרות המשפטית והאפוטרופסות (כללים בדבר שכר לאפוטרופסים), התשמ"ט-1988.

53. הנתבעת הפנתה לכך שבמהלך שמיעת הראיות הוכח שבמשך כשנתיים לאחר התאונה התגורר התובע עם אשתו לשעבר, עד לגירושיהם. כן הצביעה הנתבעת על כך שהתובע עצמאי, נוסע בגפו בתחבורה הציבורית, ועל פי עדותו, אין הוא מרבה להיפגש עם אחיו, העובד כשוטר.

54. אקדים ואציין שלא מצאתי שיש לקבוע פיצוי נפרד לראשי הנזק של עזרת הזולת ולראש הנזק של שכר אפוטרופסים, כפי שהוצע בסיכומים מטעם התובע. בנסיבות העניין, יגולמו ההוצאות משני הסוגים בפיצוי על פי ראש נזק אחד.

55. אין מחלוקת על כך שהתובע לא נזקק לשירותיו של עובד בשכר המטפל בו ובביתו. יחד עם זאת, לאור מצבו של התובע, חורגת העזרה הניתנת על ידי אחיו מחובתם המוסרית של קרוביו. ניתן להניח שבעבר נזקק התובע לעזרה פחותה, שכן התובע התגרש מאשתו כשנתיים לאחר התאונה. רק לאחרונה, ביום 14.1.09, מונו לו

אפוטרופסים, לאחר שחלה החמרה במצבו. לא הובאו נתונים המעידים על הוצאות בפועל שהיו לתובע בראש נזק זה. לפיכך אני פוסקת לתובע בראש נזק זה, בגין העבר על דרך האומדן, סכום גלובאלי של 50,000 ₪.

56. אשר לעתיד, בשים לב לטיבה ולהיקפה של הנכות, ובכלל זה לכך שהתובע הינו פסול דין, המתגורר מרבית הזמן בבית אחותו והוא סמוך על שולחנה, וכן בשים לב למרכיב הריבית וההצמדה, מקובל עלי תחשיב התובע לגבי שכר אפוטרופסים, ואני קובעת לתובע פיצוי בסכום מעוגל של 250,000 ₪ לעתיד.

הוצאות שונות וניידות

57. אינני סבורה שהנכות שנגרמה לתובע מצדיקה הוצאות ניידות מוגברות. אמנם התובע אינו נוהג לטענתו, ואולם לא מצאתי שהוצאתו בשל ניידות אישית גדלה בעקבות תאונת הדרכים.

58. אשר להוצאות, מדובר בתאונת עבודה וכלל ההוצאות ממומנות על ידי המוסד לביטוח לאומי.

ניכויים

59. בהתאם למפורט בסיכומי הנתבעת, יש לנכות מהפיצוי סכום של 2,313,986 ₪ בגין תגמולי המל"ל, וכן 55,657 ₪ אשר שולמו כתשלום תכוף.

סיכום

60. לאור האמור לעיל, אני מחייבת את הנתבעת לפצות את התובע בסכומים המפורטים להלן-

נזק לא ממוני –	104,000 ₪ ;
הפסד הכנסות בעבר-	572,000 ₪ ;
גריעה מכושר השתכרות –	1,920,000 ₪ ;
הפסד פנסיה-	200,000 ₪ ;
עזרת הזולת -	300,000 ₪ ;

בניכוי תגמולי המוסד לביטוח לאומי - 2,313,986 ₪ ;
בניכוי תשלומים תכופים - 55,657 ₪ .

סה"כ - 726,357 ₪.

61. לסכום המתקבל יש להוסיף שכר טרחת עורך דין בשיעור של 13% בצירוף מס ערך מוסף, וכן אגרה ששילם, בתוספת הפרשי הצמדה וריבית, מהמועד שבו שולמה.

62. הסכומים ישולמו בתוך 30 ימים, וככל שלא ישולמו במועד האמור ישאו הפרשי הצמדה וריבית מיום מתן פסק הדין עד יום התשלום בפועל.

ניתן היום, ד' סיון תש"ע, 17 מאי 2010, בהעדר הצדדים.

יעל ייטב 54678313

נוסת מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, תקיקה ועוד באתר נבו - הקש כאן